

Afgiften efter det Jordstykkets Omfang, hvorpaa Tobaksdyrkingen finder Sted, saaledes at der af hver Skjeppe Land, g. M. skulde betales det Samme som for 180 Rd. fremmede, usforarbejdede Tobaksblade. Den Toldafsat, vi her tør gaa ud fra, er vel den, som kan ventes indført ifølge det Thinget forelagte Toldlovudkast, og herefter vil Tollden paa Tobaksblade blive 12 $\frac{1}{2}$ Pundet. Det ses altsaa, at man af en Skjeppe Land vil komme til at svare 180 Lovstiklinger eller 22 $\frac{1}{2}$ Daler, hvilket for en Tønde Land bliver 180 Rd. i Skat. Men det er mig opgivet fra aldeles paa- lidelig Kilde, at denne Sum er saa stor, at hele Indtagten ikke naar op dertil. Jeg har Efterretninger fra flere Sider, men har kun optegnet et Par af dem. Saaledes har jeg en Opgivelse om, at en Tønde Land under særdeles gode Forhold har givet 96 Rd., at den under bedre Forhold har givet 102 Rd., og under endnu ypperligere Forhold 160 Rd. (Mærk: Brutto?) Nei, naturligvis Netto. Det er den Indtægt, som faas af Aolen (Mærk: Ja, det er jo Brutto!) Det forekommer mig, at der her gjøres en meget stor Uret. Det ligger jo ligefrem for, at naar Tollden paa Tobaksblade skal være 12 $\frac{1}{2}$, og det er en Kjendsgjerning, at man for indenlandsk Tobaksblade kun faar 8—10 $\frac{1}{2}$ Pundet, saa vil man komme betydelig tilkort. Jeg har nemlig Opgivelser fra en Mand, der i 4 Aar har dyrket Tobak; i det første og andet Aar fik han kun 8 Rd., medens det i det tredje og fjerde Aar lykkedes ham at faae 10 Rd. for 100 Rd., det vil altsaa sige 8—10 $\frac{1}{2}$ for Pundet. Det er rimeligt, at naar Indførselstolden stiger fra 7 Sk. Pundet, som den nu er, til 12 Sk., vil der ske nogen Forhøjelse her; men man vil ogsaa indrømme, at der skal endnu en Forhøjelse til, naar Indtagten skal stige fra 160 Rd., som er det Sjæfste, den nu er, til, hvad Tollden beløber sig til, 180 Rd., og det er dog virkelig temmelig meget at give hele Indtagten i Told. Sagen tager sig for mig saaledes ud, at det foreliggende Lovforslag i Grunden er et skjult Forbud imod Tobaksdyrkingen i Danmark; men skulle vi udstede et Forbud, var det saa ikke meget rimeligere, at man vedtog en Lov af omtrent følgende Indhold: Ingen Mand maa dyrke Tobak paa et større Omraade, end han bevislig i de sidste 5 Aar har dyrket, og efter 10 Aars Forløb hører al Tobaksdyrkning op i Danmark. Saa, mener jeg, handlede man mere aabenlyst, end man gjør ved Vedtagelsen af nærværende Lovforslag. Men jeg vil for mit Vedkommende ikke være med til at ophæve Tobaksavlen. Jeg ser her aldeles bort fra de finansielle Hensyn og ligeledes fra de større statshusholderiske Hensyn. Jeg ser paa de smaa Belferds-hensyn, særlig, om jeg saa maa sige, paa deres Larv, der væsentlig med deres Hænders Gjerning slysselsatte sig med denne Dyrkning. Hvilken Fordel have egentlig Vedkommende, som besatte sig med denne Aol? Jeg skal først dvæle ved,

hvilken Fordel Jordeierne have. Jeg skal her indskyde den Bemærkning, at efter hvad jeg har været i Stand til at erfare, dyrkes Tobaken væsentligst for det første af jordeiende Husmand, men dernæst for en meget stor Del af jordløse Husmænd og Indsiddere, der i dette Diemed faae overladt et lille Stykke Jord eller flere Jordstykker af en Gaardmand, der saa tilbereder Jorden som almindelig Brastjord, gjøder, bygger et Tørringshus og fører eller kjører Tobaken fra Marken hen til dette Tørringshus. Alt øvrigt Arbejde, Plantning osv. besørger selve Tobaksavleren, altsaa Husmanden eller Indsidderen, og saa dele de, efterat Aolen er solgt om Efteraaret, Indtagten deraf halvt, det vil sige, de dele Pengene for den solgte Tobak. Hvad er nu, spurgte jeg, Fordelen for Jordeieren? Det er — og det gjælder, baade naar Eieren dyrker Jorden selv, og naar han lader et Stykke af sin Jord bruge i dette Diemed — for det første, som jeg bemærkede, at Tobaksavlen drives paa Brastjord, der jo ellers ligger hen uden tilsvarende Nytte, og for det andet — som en Mand, der har ifkrevet mig til i denne Sag, yttre — at Kornet voger ypperlig efter at have baaret Tobaken. Det vil altsaa sige, at den Vinterfød, som faaes, efterat Tobaken er høftet, trives fortrinlig, og jeg vil haabe, at det Samme er Tilfældet med de øvrige Øste, som igjen følge efter Vinterføden. Min ærede Sidemand til Høire siger, at dette er et stort Spørgsmaal. Jeg sætter ogsaa Spørgsmaalstegn derved — ellers vilde jeg inderere have stoffet det under Stolen — men jeg vil ikke sige mere, end hvad jeg kan staa ved. Den tredje Fordel er, at forsaavidt Jordeieren er Arbeidsgiver, knyttes han derved nærmere til Arbeideren og denne til ham, idet de derved udføre et Slags Samarbejde, hvis Udbytte de dele. Jeg turde maaske her indskyde den Tanke, om det ikke skulde være muligt, at Algerbruget for Fremtiden kunde komme til at drives paa den Maade, at det bliver en Løsning af Arbeiderspørgsmaalet for Landets Vedkommende, at man saaledes gjør Arbeiderne til Samarbejdere med Arbeidsgiverne, delende Udbyttet. Det var dog tænkeligt, — jeg indrømmer, at det ikke er meget sandsynligt — men, som sagt, jeg sætter megen Pris paa denne Fordel for Jordeieren, der overlader Arbeideren et Stykke Jord til Tobaksdyrkning. Dernæst skal jeg tillade mig at paavise Fordelene for den jordløse Husmand eller Indsidderen, som faar et Stykke Jord overladt til Dyrkning af Tobak. Som jeg allerede har bemærket besørger Indsidderen, der faar et Stykke Jord overladt til Tobaksdyrkning eller, som jeg vil kalde ham, Tobaksavleren, i Grunden alt det personlige Arbejde ved Tobaken, og til dette Arbejde kan der bruges meget svage og temmelig tarvelige Arbeidskræfter, idet han dertil kan bruge ikke alene sin Hustru, men ogsaa Børn lige fra 8—9 Aars Alderen. Derved indvindes der en Del Arbeidskraft, som ellers lettelig gaar til Spilde,